
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 11/10-11(118-119), 55-56

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

zania umowy, a zatem nie mogło obejmować strat za okres późniejszy. Wskazuje na to także treść nie obowiązującego art. 41 rozp. o prac. um.⁸

Krótkie cofnięcie się do przepisów już nie obowiązujących uważam za pożądane z tego powodu, że autor też zastosował — mylną m.zd. — argumentację natury historycznej (s. 143).

VII. Nie zatrzymuję się bliżej nad treścią rozdziału VI, rozważającego roszczenia o ustalenie bezprawności lub zasadności rozwiązania stosunku pracy. Podstawowa teza tego rozdziału nie da się utrzymać w świetle zasady prawnej uchwalonej przez skład 7 sędziów SN w dniu 24 lutego 1967 r. III PZP 41/66. Zasada brzmi następująco: „Pracownik, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z jego winy, nie może żądać ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c., że zakład pracy nie miał podstaw do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia”.

Sądzę, że argumentacja zawarta w motywach powyższej uchwały stano-

wi wystarczające odparcie wniosków i wywodów zawartych w monografii. Po opublikowaniu uchwały umożliwiona zostanie konfrontacja stanowisk, które wywołują zapewne dalszą dyskusję.

VIII. W granicach narzuconych rozmiarami tego rodzaju recenzji zająłem się prawie wyłącznie poglądami i tezami, które w moim przekonaniu nie mogą być podzielone bądź też są co najmniej dyskusyjne, a należą jednocześnie do zagadnień bardzo ogólnych i istotnych. Niektóre kwestie odpowiadające nawet tym kryteriom musiały być pominięte.⁹

Różne walory monografii, wykazujące rozległą erudycję autora i sumienne zbadanie wielu problemów, pozostawione zostałyby bez omówienia. Prezentują one wartości nie wymagające specjalnych podkreśleń dla czytelnika o przygotowaniu prawniczym. Do walorów należy także jasny tok wykładu i duża na ogół precyzja sformułowań.

Józef Szczerski

⁸ Inaczej tylko według art. 471 k.z. (odszkodowanie także „na zasadach ogólnych”), który może mieć zastosowanie jedynie do nielicznych grup pracowniczych (art. 446 k.z.).

⁹ Uważam np., że zgoda prezydium rady narodowej na rozwiązanie umowy o pracę z inwalidą wojennym lub wojskowym nie jest decyzją administracyjną, od której — wobec tego według autora — przysługuje odwołanie (s. 72—73).

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

W MYŚL ART. 91 UST. 2 U. O U. A. EGZAMINOWANY APLIKANT ADWOKACKI, JEŻELI NIE ZOSTAŁ WPISANY NA LISTĘ ADWOKATÓW, MOŻE BYĆ SKREŚLONY Z LISTY APLIKANTÓW ADWOKACKICH DOPIERO PO ROKU OD ZŁOŻENIA EGZAMINU

(uchwała Prezydium NRA z dnia 31 sierpnia 1967 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania mgra X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 10 sierpnia 1967 r. o zaprze-

staniu z dniem 30 czerwca 1967 r. wypłacania wyżej wymienionemu wynagrodzenia aplikanta adwokackiego,

postanowiło:

zasłarzoną uchwałą Rady Adwokackiej w A uchylić.

Uzasadnienie

Aplikant adwokacki X, wobec złożenia egzaminu adwokackiego, został uchwałą Rady Adwokackiej w A z dn. 23.II.1967 r. skreślony z listy aplikantów z dniem 28 lutego 1967 r. i wpisany na listę adwokatów z siedzibą w M.

Minister Sprawiedliwości decyzją z dn. 8.III.1967 r. sprzeciwił się wpisowi X na listę adwokatów. W związku z tym Rada Adwokacka w A uchwałą z dn. 10.VIII.1967 r. utrzymała w mocy zarządzenie dziekana o zaprzestaniu wypłacania mgrowi X wynagrodzenia aplikanckiego z dniem 30.VI.1967 r.

Od tej ostatniej uchwały mgr X wniósł odwołanie.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

W myśl art. 91 ust. 2 u. o u.a. egzaminowany aplikant adwokacki, jeżeli nie został wpisany na listę adwokatów, może być skreślony z listy aplikantów adwokackich dopiero po roku od złożenia egzaminu. Nie ma więc obecnie podstawy (nie upłynął jeszcze rok od złożenia przez apl. X egzaminu) do skreślenia mgra X z listy aplikantów adwokackich. Z pozostawieniem na liście aplikantów łączy się uprawnienie do zatrudnienia w charakterze aplikanta, a tym samym do otrzymywania wynagrodzenia z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich (art. 89 ust. 2 i 3 u. o u.a. i § 56 ust. 1 regulaminu aplikacji adwokackiej).

Apl. adw. X tylko wówczas mógłby być pozbawiony wynagrodzenia, gdyby odmówił pracy w wyznaczonym mu zespole albo gdyby cofnął wniosek o wpis na listę adwokatów (§ 56 ust. 2 regulaminu apl. adw.).

W tym stanie rzeczy zaskarzoną uchwałą, jako sprzeczną z cytowanymi wyżej przepisami, należało uchylić.

ORZECZNICTWO W SPRAWACH ADWOKACKICH

I

**WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO
Z DNIA 28 PAŹDZIERNIKA 1966 R.
(RAD 16/66)**

Kwestię wymiaru kary łącznej w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim reguluje przepis § 30 rozpo-

ządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7). Powyższy przepis nie zawiera jednak szczegółowych wskazań co do sposobu orzekania kary łącznej. W tej sytuacji karę łączną w postępowaniu dyscyplinarnym należy orzekać na podstawie ogólnie obowiązujących zasad, a w szczególności przy zastosowaniu kryteriów określonych w roz-